

KOMMUNEPLAN FOR OSLO. Høringsutkast april 2017.

Høringsfrist 01.07,2017.

Kapittel 3: (s.16-39) Mål og strategier mot 2040.

Jon Lange har fått i oppdrag å kommentere s. 22-33. Underkapitlene er

Kapittel 3.2. En varmere by – og

Kapittel 3.3. En mer skapende by.

På s. 22 står det bl.a.: ”I 2040 vil Oslo ha flere eldre enn i dag, og vi må tenke nytt fordi flere eldre ønsker å bo hjemme lenger og etterspørselen etter langtidsplass i sykehjem er synkende. Vi vet at det blir flere spreke eldre, men også at flere av de eldste har et høyt hjelpebehov. Siden folk er forskjellige, vi de få mer tilpassede og spesialiserte tjenester, både i eget hjem og i institusjon.”

På s. 23 står det (om tilstanden i 2040):”Oslo er en aldersvennlig by som er trivelig å bo i for alle”

Begge disse formuleringene er vakre, men også preget av ønsketenkning, og vi spør selvfølgelig hvordan man tenker seg å komme dit. Vi tenker at det er svært viktig å involvere de eldre selv i planlegging og ordninger, og at de eldre-organisasjonene vi har i byen, herunder Oslo-laget i LOP, bør involveres i drøftinger om hva byen skal gjøre.

Dette er for så vidt også nevnt på innstillingens s. 24 og 25 (Trygg og meningsfull alderdom med tilrettelagte tjenester), der det står at ”fellesskapsløsningene (må) skapes i samarbeid mellom innbyggere, medarbeidere, frivillige, lokale organisasjoner og på tvers av kommunale sektorer.”

Vi synes også avsnittet på s. 26 om ”Morgendagens eldreomsorg” er positivt. Men vi savner nok en mer inngående drøfting av teknologiens begrensninger og ulemper. Det å møte en maskin er ikke det samme som å møte et menneske. Poenger kan kanskje illustreres av det beste kompliment Jon Lange har fått som lege: Samtidig med at han var militærlege i Fredrikstad på 50-taller, arbeidet han bl.a, som lege ved fødeavdelingen på St. Josephs Hospital, der han som yngstemann blant legene bl.a hadde som oppgave å måle blodtrykk på de damene som ventet på å føde. Samtidig snakket han litt med dem. Og en av de innlagte ga legene der følgende attest: ”Alle dokterane her er spreke, se. Men han Lange er så ille kos.” Den motsatte visjon foreligger i en sketsj om det computeriserte helsevesen, der pasienten ringer, og en mekanisk stemme svarer: ”Dette er Deres computerlege. Det går nok bra, skal De se.”

På s. 27 er det et avsnitt ”Vi blir aldri for gamle til å ha det gøy!” Det er positivt, og kunne med fordel ha vært utvidet med eksempler på hva som kan arrangeres av og med oss eldre. Det som på samme side står om Furuset bibliotek og aktivitetshus, kan vel gi inspirasjon til andre bydeler.

Vi er også enige i det som står på s. 28 om at ”Kommunen som organisasjon må utvikle seg og lytte mer til innbyggerne enn vi gjør i dag.” Og vi ser frem til konkretiseringer av dette punktet. På samme side står det at ”Barn og unge i Oslo trenger flere arenaer for kreativ og kunstnerisk utfoldelse, og det må også legges bedre til rette for Oslos profesjonelle kunstnere

enn hva som gjøres i dag.” Igjen spør vi: Hva med de eldre på dette området. Thoralf Maurstad fikk nylig en æresbevisning. Men det finnes tallrike eldre på noe lavere nivå, som også ville sette pris på muligheter, både til utfoldelse på området og –ikke minst – til kunstneriske opplevelser.

På s. 30, med overskrift ”Hvordan kommer vi dit?”, nevnes bl.a. ”Digitalisering og nye teknologiske løsninger”, noe som til de grader ligger i tiden, at det vel er både selvsagt og uunngåelig, både med sine fordeler og med sine ulemper. Vi i LOP har vært opptatt av at mange eldre behersker de nye teknikkene dårlig. Vi arrangerer til høsten datakurs for eldre, og håper bl.a. ved det å gjøre slike tjenester lettere tilgjengelige. Men vi vil igjen minne om at det å møte en maskin ikke er det samme som å møte en person. Og særskilt innen omsorgstjenestene er personer fremdeles svært viktige.

På s. 32 står det litt om en ”Smartere by med elbiler.” Det er klart at det er nye muligheter på dette området. Et annet område der byen satser tungt, er på kollektivtransport. Men når det gjelder buss, trikk og T-bane er det et stort problem at man prioriterer rask transport fremfor å ta hensyn til at mange eldre ikke orker gå så langt. Senest 21.06.2017 var det i en av avisene et innlegg om gåavstander på opp til 600m til nærmeste holdeplass, mens det f.eks i New York skal være max. 200m. Tenker man over konsekvensene av lange gåavstander, for eksempel med tanke på at det kan gjøre at bilbruken øker?

Dette er mitt utkast til en uttalelse.

Hilsen

Jon Lange